

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás

Vyšlo: 5.6.2013

Číslo: Ročník 23 (2013), Číslo 2

Sekce: Knihovníci, čtenáři políbení múzou

Název článku: Dita Zušřicová

Autor: Bořena Blařková

Zdroj: <http://www.svkhk.cz/Pro-knihovny/Zpravodaj-U-nas/Clanek.aspx?id=20130228>

Dita Zuřřicová

Bořena Blařková

S paní Ditou Zuřřicovou se řtenáři měli možnost seznámit již v článku o hřibojedské knihovně. V této rubrice bych ji ráda představila nejen jako knihovnici, ale i jako řlověka, kterému psaní pomáhá v nelehkých řivotních situacích. Vzhledem k nemoci nedokonřila studia jazykové a literární kultury na univerzitě v Hradci Králové. Nevzdala se a absolvovala vzdělávací program pro handicapované „Redakční práce a publicistika“ a na základě absolvování tohoto kurzu mohla pracovat jako redaktorka portálu Lidé mezi lidmi (www.LideMeziLidmi.cz – portál pro lidi s handicapem). Dita píše od roku 1999 – básně, povídky, deníky a zapisuje si i různé postřehy ze řivota.

Úřastní se literárních soutěří (Mělnický Pegas, Kouzelný klíč, Internet a můj handicap) a literárních řílen (Svatý Jan pod Skalou). Publikuje na internetu a v řasopise Esprit. V Mělníku se seznámila s PhDr. Věra Martinkovou, CSc., majitelkou nakladatelství Alfa – Omega (<http://www.alfa-omega-cz.com>). Jedná se o jedno z nejstarřích soukromých nakladatelství u nás. Vzniklo roku 1990 jako „nakladatelství prvních knížek“. Dodnes vydává především knihy začínajících a nezavedených autorů, kterým poskytuje prostor, aby si mohli splnit svůj sen. Od počátku se nakladatelství věnuje především vydávání poezie a bibliofilí. Básnické sbírky základní řady zpravidla obsahují nejen podepsané originální ilustrace, ale i podpis autora textu. Postupně přibýly i pohádky, povídky, romány (i detektivní), dramata a populárně-naučná ři odborná literatura. Knihy Tvůrřčí psaní 1–4 (2009–2013) doprovázejí řěž fakultativní korespondenční kurzy, kterých se zájemci mohou zúčastnit (celých nebo řástečných, individuálních).

V loňském roce v tomto nakladatelství vyšla i útlá sbírka poezie Dity Zuřřicové s velmi výstiřným názvem „Blíření a vzdálení“. Sama autorka o sobě v knížce říká: „Miluju chození na procházky se psem, objímání stromů a 30., 60. a 90. léta 20 století. Nesnářím „dusno“ ve vztazích a ředsudky. Chci dál používat vlastní hlavu.“

KONEC A ZAČÁTEK

Sám nejsi nic
Uř dva jsou víc
A všichni jsou všechno

Vřichni to všechno rozdupou
Koňskými kopyty zadupou
hluboko do země
Dupou dokud není všechno rovné –
Rovná beztvará hmota bez nejmenřiho
hrbolku

A pak začne padat sníh
A padá dlouho
Padá dokud všechno nezakryje
Jako by tam nikdy nic nebylo
Zůstane jen bílá neporušená pláň
bez života

Najednou vysvitne slunce
A zrodí jednoho
A počká až si řekne:
Sám nejsi nic
Už dva jsou ... Psst to stačí

UŽ NIKDY VÍC

Brýle a pouzdro

Jindy jsem přijela k našim strávit týden volna a pomoci s tehdy 92letou babičkou. Jednou ráno jsem nemohla najít brýle. Zeptala jsem se na ně táty i babičky, kteří oba seděli v kuchyni u stolu po snídani – táta si rovnal nějaké papíry a babička koukala nepřítomně před sebe. Ani jeden z nich brýle neviděl. Prohledala jsem všechna nejpravděpodobnější místa výskytu. Nic. Sklíčeně jsem se jich obou znovu zeptala, stejná odpověď. Prohledala jsem ještě jednou celý dům. Nic. Uvařila jsem si kafe a dopadla na židli v čele stolu. Podívala jsem se na babičku – seděla na pravé straně ode mne – a začala se nezřízeně smát. „Co je?“ vzhledl táta od papírů. Ukázala jsem na babičku. Ta spokojeně celou dobu seděla s mými brýlemi na očích.

Myslím, že to bylo v závěru tohoto pobytu u našich: při odjezdu jsem postrádala pouzdro na brýle. Byla jsem přesvědčena, věděla jsem to téměř jistě, že jsem ho tam s sebou měla! Nenašlo se ale ani po čase. Ani když mamka převlékala babiččinu postel, kam její majitelka zpravidla „uklízela“ všechny objevené poklady. Po babiččině odchodu v 94 letech, ne hned, asi tak po roce, za mnou přijel táta a chlubil se mi pouzdrům na brýle, které při úklidu našli s mamkou v babiččiných věcech, a já poznala svoje ztracené pouzdro, na kterém už ale jeho hadí povrch téměř zmizel častým používáním.

Většinou je dost smutné pozorovat, jak se jinak zdravý člen rodiny mění téměř před očima v nesvéprávnou, nesamostatnou bytost, neschopnou se o sebe sama postarat. Ale jsou i světlé chvíle, kdy člověk „s Alzheimerem“ tropí nechtěné žerty – o některé jsem se chtěla ve vzpomínce podělit.